

Beslutningsforslag nr. B 37

Folketinget 2011-12

Fremsat den 8. februar 2012 af Anders Samuelsen (LA), Simon Emil Ammitzbøll (LA), Mette Bock (LA), Villum Christensen (LA), Thyra Frank (LA), Leif Mikkelsen (LA), Ole Birk Olesen (LA), Joachim B. Olsen (LA) og Merete Riisager (LA)

Forslag til folketingsbeslutning om at sikre, at det altid kan betale sig at arbejde

Folketinget pålægger regeringen inden udgangen af 2012 at fremsætte de nødvendige lovforslag, der skal sikre en effektiv incitamentsstruktur, hvor der til enhver tid er en øko-

nomisk gevinst på minimum 2.000 kr. ved at gå fra overførselsindkomst til fuld beskæftigelse.

Bemærkninger til forslaget

Forslagsstillerne finder, at grundlaget for opretholdelsen af det danske velfærdssamfund beror på, at det til enhver tid skal kunne betale sig økonomisk at tage et arbejde. Der er noget grundlæggende galt med den danske velfærdsmodel, når staten beskatter så hårdt, at der ikke til enhver tid er en mærkbar gevinst ved at passe et arbejde frem for at gå på offentlig forsørgelse. At det skal kunne betale sig at arbejde, er altafgørende – både i en samfundsøkonomisk og i en moralsk optik. Vækst skabes af det arbejdende folk, og uden vækst er der ikke råd til et stærkt velfærdssystem, som tager hånd om de borgere, der ikke kan klare sig selv. Som anført i det socialdemokratiske principprogram fra 1913: »Arbejdet er kilden til al værdi, og arbejdets udbytte bør tilfalde dem, som arbejder«.

Som konsekvens af en ineffektiv incitamentsstruktur og en urimelig høj skat på arbejde er det en skræmmende kendsgerning, at der for mange danskere ikke er nogen nævneværdig økonomisk gevinst ved at tage et arbejde frem for at være på overførselskomst. Tal fra Økonomi- og Indenrigsministeriet viser, at der for knap 74.000 danskere er et forskelsbeløb på kun 1.000 kr. eller mindre om måneden ved at gå fra overførselsindkomst til arbejde, jf. BEU alm. del – svar på spørgsmål 120, folketingsåret 2011-12. For mere end 850.000 danskere i arbejdsstyrken er der et incitament på mindre end 5.000 kr. om måneden ved at tage et job i stedet for at være på offentlig forsørgelse. En ineffektiv incitamentsstruktur hindrer på den ene side, at arbejdsduelige mennesker kommer ud på arbejdsmarkedet. På den anden side er det uretfærdigt, og en hån mod de arbejdende danskere, der knokler fra morgen til aften, oftest med ekstra udgifter forbundet hermed i form af transport, mad og tøj – på trods af at det ikke nødvendigvis kan betale sig økonomisk.

En ineffektiv incitamentsstruktur skaber et samfund med alt for mange mennesker på overførselsindkomster. Det er til skade for både den enkelte overførselsindkomstmodtager selv og for samfundet som helhed. Siden 1970 er der sket en stigning i antallet af overførselsindkomstmodtagere på over en halv million, og ser man bort fra folkepensionister og studerende, er antallet af fuldtidspersoner på overførselsindkomster ifølge Økonomisk Redegørelse december 2011 i dag på mere end 750.000 – over 20 pct. af alle danskere i den arbejdsdygtige alder.

Det samlede antal personer over 15 år på offentlig forsørgelse er i dag over 2 millioner. Her cementeres de demografiske udfordringer, da der for denne gruppe over de seneste kun 4 år har været en markant stigning på hele 200.000 personer. Den demografiske problemstilling underbygges endvidere af DREAM's befolkningsregnskab 2011, som fastslår, at antallet af personer uden for arbejdsstyrken vil stige med 379.000 personer frem mod 2040, mens antallet af personer i arbejdsstyrken i samme periode kun forventes at stige med 118.000 personer. Der vil altså være tale om en markant ændring i forholdet mellem antallet af personer, der skal forsørges, og antallet af erhvervsaktive.

De negative fremskrivningsudsigter og det ditto nuværende udgangspunkt sammenholdt med de elendige udsigter for væksten og den dårlige økonomiske situation med et offentligt underskud på op mod 100 mia. kr. understreger vigtigheden af, at Folketinget arbejder målrettet for langtidsholdbare økonomiske reformer, der skaber vækst og arbejdspladser. Situationens alvor kræver et opgør med årtiers politiske lappeløsninger. Den grundlæggende forudsætning for velfærdssystemets overlevelse er, at danskerne får et større økonomisk incitament til at tage et større ansvar for deres liv. Derfor mener forslagsstillerne, at det er af absolut nødvendighed, at økonomiske reformer tager udgangspunkt i den absurd høje skat på arbejde og samfundets klientgørelse.

Der bør ikke alene være en økonomisk gevinst ved at arbejde – gevinsten bør være økonomisk mærkbar, for det er ikke nok, at 37 timers hårdt arbejde rækker til en ekstra biograftur. Det skal give så meget, at man som f.eks. tidligere kontanthjælpsmodtager oplever, at man nu har mulighed for at skabe det liv, man ønsker – f.eks. ved at spare op. Derfor bør det sikres, at alle danskere får en økonomisk gevinst efter skat på mindst 2.000 kr. ved at gå fra overførselsindkomst til fuldtidsarbejde, f.eks. gennem lavere skat på arbejde. Finansieringen af tiltaget bør findes ved reduktioner i det offentlige forbrug og ikke ved skatte- eller afgiftsstigninger, da yderligere skatter og afgifter enten vil ramme de lavtlønnede, som derved vil få mindsket incitamentet til at arbejde, eller vil ramme de højestlønnede og virksomhederne og dermed gå ud over væksten og skabelsen af nye jobs, som er en forudsætning for at få alle dem, der kan arbejde, ud på arbejdsmarkedet.

Skriftlig fremsættelse

Anders Samuelsen (LA):

Som ordfører for forslagsstillerne tillader jeg mig herved at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om at sikre, at det altid kan betale sig at arbejde.

(Beslutningsforslag nr. B 37)

Jeg henviser i øvrigt til de bemærkninger, der ledsager forslaget, og anbefaler det til Tingets velvillige behandling.